

Księga Daniela – numer czterdzieści sześć

Odpoczynek i orzeźwienie

Jeff Pippenger

2024-01-10

Kogo będzie uczył wiedzy? I komu da zrozumieć naukę? Tych, którzy zostali odstawieni od mleka i odciągnięci od piersi. Bo przykazanie za przykazaniem, przykazanie za przykazaniem; linia za linią, linia za linią; tu trochę, tam trochę. Gdyż z jękającymi się wargami i innym językiem będzie mówił do tego ludu. Do których mówił: To jest odpoczynek, którym dacie odpocząć zmęczonemu; i to jest pokrzepienie — lecz nie chcieli słuchać. Lecz słowo Pana było dla nich: przykazanie za przykazaniem, przykazanie za przykazaniem; linia za linią, linia za linią; tu trochę, tam trochę; aby poszli i upadli w tył, i zostali rozbici, usidleni i pojmani. Przeto słuchajcie słowa Pana, szydercy, którzy rządzą tym ludem w Jerozolimie. Ponieważ mówicie: Zawarliśmy przymierze ze śmiercią i z piekłem mamy układ; gdy przejdzie bicz wezbrany, nie dosięgnie nas, bo kłamstwo uczyniliśmy naszą ucieczką i pod fałszem się skryliśmy; dlatego tak mówi Pan Bóg: Oto kładę na Syjonie kamień jako fundament, kamień doświadczony, kosztowny kamień węgielny, pewny fundament; kto wierzy, nie będzie się śpieszył. I uczynię sąd sznurem, a sprawiedliwość pionem; i grad zmiecie schronienie kłamstwa, a wody zaleją kryjówkę. I wasze przymierze ze śmiercią zostanie unieważnione, a wasza umowa z piekłem nie ostoi się; gdy przejdzie bicz wezbrany, wtedy zostaniecie przez niego zdeptani. Izajasz 28:9-18.

W 1863 roku szydercy, którzy rządzą Jerozolimą, rozpoczęli stopniową pracę polegającą na ukrywaniu klejnotów Millera i zastępowaniu ich fałszywymi monetami i klejnotami. Czyniąc to, "zawarli przymierze ze śmiercią", "uczynili kłamstwo" swoim "schronieniem" i "skryli się" "pod fałszem." Jednak mieli zostać poddani próbie przesłaniem ostatniego dnia o "odpoczynku" i "odświeżeniu", o którym mówi Piotr w Dziejach Apostolskich.

Lecz to, co Bóg wcześniej zapowiedział ustami wszystkich swoich proroków, że Chrystus będzie cierpiał, to wypełnił. Przeto upamiętajcie się i nawróćcie, aby wasze grzechy zostały zgładzone, gdy nadejdą od Pana czasy ochłody; i pośle Jezusa Chrystusa, który był wam uprzednio zwiastowany; którego niebo musi przyjąć aż do czasów odnowienia wszystkiego, o czym Bóg mówił przez usta wszystkich swoich świętych proroków od początku świata. Gdyż Mojżesz powiedział do ojców: Proroka jak ja wzbudzi wam Pan, wasz Bóg, spośród waszych braci; jego słuchajcie we wszystkim, cokolwiek wam powie. I stanie się, że każda dusza, która nie posłucha owego proroka, zostanie wytracona spośród ludu. I wszyscy prorocy, począwszy od Samuela i ci, którzy po nim nastali, ilu ich tylko przemawiało, również zapowiadali te dni. Dzieje Apostolskie 3:18-24.

Piotr stwierdza, że wszyscy prorocy mówili o czasach ochłody i o późnym deszczu, a Izajasz wskazuje klasę, która odrzuca ostateczne czasy ochłody, przypadające na zakończenie sądu śledczego, gdy grzechy są wymazywane i pada późny deszcz. W tym czasie klasa, która zawarła przymierze ze śmiercią, o której mówi Izajasz, według Piotra zostanie „wytracona spośród ludu”.

Siostra White często porusza właśnie ten czas izajaszowego odpocznienia i pokrzepienia.

Anioł, który przyłącza się do głoszenia poselstwa trzeciego anioła, ma oświecić całą ziemię swoją chwałą. Zapowiedziane jest tu dzieło o zasięgu ogólnoswiatowym i niezwyklej mocy. Ruch adwentowy z lat 1840–1844 był wspaniałym przejawem mocy Bożej; poselstwo pierwszego anioła zostało zaniesione do każdej placówki misyjnej na świecie, a w niektórych krajach panowało największe ożywienie religijne, jakie widziano w jakimkolwiek kraju od czasów Reformacji XVI wieku; lecz wszystko to zostanie przewyższone przez potężny ruch związany z ostatnim ostrzeżeniem trzeciego anioła.

To dzieło będzie podobne do tego z Dnia Pięćdziesiątnicy. Jak „wczesny deszcz” został dany — w wylaniu Ducha Świętego na początku głoszenia ewangelii — aby wzeszło cenne ziarno, tak „późny deszcz” zostanie dany pod koniec, aby żniwo dojrzało. „Wtedy poznamy, jeśli będziemy dalej dążyć do poznania Pana: Jego wyjście jest pewne jak poranek; i przyjdzie do nas jak deszcz, jak deszcz późny i wczesny dla ziemi.” Ozeasza 6:3. „Weselcie się więc, dzieci Syjonu, i radujcie się w Panu, waszym Bogu, bo dał wam deszcz wczesny w odpowiedniej mierze i sprawi, że spadnie dla was deszcz, deszcz wczesny i deszcz późny.” Joela 2:23. „W ostatecznych dniach, mówi Bóg, wyleję Ducha mego na wszelkie ciało.” „I stanie się, że każdy, kto wezwie imienia Pana, będzie zbawiony.” Dzieje Apostolskie 2:17, 21.

"Wielkie dzieło ewangelii nie ma się zakończyć mniejszym przejawem mocy Bożej niż ten, który cechował jej początek. Proroctwa, które wypełniły się w wylaniu wczesnego deszczu u zarania ewangelii, mają się ponownie wypełnić w późnym deszczu u jej kresu. Oto są 'czasy ochłody', których oczekiwał apostoł Piotr, gdy powiedział: 'Przeto upamiętajcie się i nawróćcie, aby wasze grzechy zostały zglądzone, gdy nadejdą od oblicza Pana czasy ochłody; a On pośle Jezusa.' Dzieje Apostolskie 3:19, 20." Wielki bój, 611.

Próba opiera się na metodologii późnego deszczu, przedstawianej jako „linia na linię”. Poselstwo próby jest przekazywane przez strażników, którzy mówią „innym językiem” i są przedstawieni jako mający „jąkające się wargi”. Poselstwo próby późnego deszczu zostałoby przekazane przez strażników, którzy nie byli szkoleni w metodologii odstępczego protestantyzmu i katolicyzmu, którą adwentyzm przyjął w całej swojej historii buntu.

Niedaleki jest czas, gdy na każdą duszę przyjdzie próba. Znak bestii będzie nam usilnie narzucany. Ci, którzy krok po kroku ulegali światowym wymaganiom i dostosowywali się do światowych zwyczajów, nie uznają za trudne ulec zwierchnościom, zamiast narażać się na szyderstwo, obelgi, groźbę uwięzienia i śmierć. Spór toczy się między przykazaniami Bożymi a przykazaniami ludzkimi. W tym czasie w Kościele złoto zostanie oddzielone od żużlu. Prawdziwa pobożność zostanie wyraźnie odróżniona od jej pozoru i blichtru. Niejedna gwiazda, którą podziwialiśmy za jej blask, wówczas zgaśnie w ciemności. Plewy niczym obłok zostaną porwane przez wiatr, nawet z miejsc, gdzie widzimy jedynie klepiska pełne dorodnej pszenicy. Wszyscy, którzy przywdziewają ozdoby świętyni, lecz nie są przyobleczeni w sprawiedliwość Chrystusa, ukażą się w hańbie własnej nagości.

Gdy bezowocne drzewa będą wycinane jako jałowe zawalidrogi na roli, gdy mnóstwo fałszywych braci zostanie odróżnionych od prawdziwych, wtedy ukryci wyjdą na jaw i z

hosannami staną pod sztandarem Chrystusa. Ci, którzy byli bojaźliwi i nieufni wobec siebie, otwarcie opowiedzą się za Chrystusem i Jego prawdą. Najślabsi i wahający się w Kościele będą jak Dawid — gotowi działać i odważyć się. Im głębsza noc dla ludu Bożego, tym jaśniej świecą gwiazdy. Szatan srogo będzie dręczył wiernych; lecz w imieniu Jezusa wyjdą jako więcej niż zwycięzcy. Wtedy Kościół Chrystusowy ukaże się „piękny jak księżyc, jasny jak słońce i groźny jak wojsko z chorągwiami”.

Ziarna prawdy, które są siane dzięki pracy misyjnej, wówczas wzejdą, zakwitną i wydadzą owoc. Prawdę przyjmą dusze, które zniosą ucisk i będą chwalić Boga za to, że mogą cierpieć dla Jezusa. 'Na świecie będziecie mieć ucisk; ale nabierzcie otuchy: Ja zwyciężyłem świat.' Gdy przetaczająca się plaga przejdzie przez ziemię, gdy wiejadło będzie oczyszczać klepisko Jehowy, Bóg będzie pomocą swego ludu. Trofea szatana mogą być wynoszone wysoko, lecz wiara czystych i świętych się nie zachwieje.

Eliasz zabrał Elizeusza od pługa i zarzucił na niego swój płaszcz poświęcenia. Wezwanie do tego wielkiego i uroczystego dzieła skierowano do ludzi uczonych i wysoko postawionych; gdyby ci byli mali we własnych oczach i w pełni zaufali Panu, On uczciłby ich zaszczytem niesienia Jego sztandaru w triumfie ku zwycięstwu. Lecz odłączyli się od Boga, ulegli wpływowi świata, a Pan ich odrzucił.

Wielu wywyższyło naukę i straciło z oczu Boga nauki. Tak nie było w Kościele w jego najczystszych czasach.

Bóg dokona w naszych czasach dzieła, którego mało kto się spodziewa. Wzbudzi i wywyższy pośród nas tych, którzy są raczej uczeni przez namaszczenie Jego Ducha niż przez zewnętrzne kształcenie w instytucjach naukowych. Tych instytucji nie należy lekceważyć ani potępiać; są ustanowione przez Boga, lecz mogą zapewnić jedynie zewnętrzne kwalifikacje. Bóg objawi, że nie jest zależny od uczonych, zarozumiałych śmiertelników. Świadectwa, tom 5, 81, 82.

„Bicz zalewający” jest symbolem ustawy niedzielnej, która zaczyna się w godzinie wielkiego trzęsienia ziemi z jedenastego rozdziału Objawienia. Oznacza postępujący czas próby związany z ustawą niedzielną.

„Inne narody pójdą za przykładem Stanów Zjednoczonych. Choć to one wiodą prym, jednak ten sam kryzys dotknie nasz lud we wszystkich częściach świata.” Świadectwa, tom 6, 395.

Tuż przed ustawą niedzielną, podrobione monety ze snu Millera zostają wymiecione za okno, tak jak laodycejscy Adwentyści zostają wypluci z ust Pana. Potem Kościół zostaje wzniesiony jak chorągiew, "piękna jak księżyc, jasna jak słońce i groźna jak wojsko z chorągwiami". Poselstwo Izajasza, które pochodzi z "innego języka" i "jąkających się warg", przedstawia tych, którzy są podniesieni i wywyższeni oraz którzy są uczeni przez namaszczenie Jego Ducha, a nie przez zewnętrzne szkolenie instytucji naukowych. Opilcy Efraima nie zdają próby "linia za linią", bo mądrość ich mędrców odeszła. Proroctwo stało się dla nich jak księga zapieczętowana.

Historia, o której — według Piotra — mówili wszyscy prorocy począwszy od Samuela, dostarcza kilku przykładów zagłady adwentystów, którzy odrzucają poselstwo późnego deszczu, lecz nie jest to śmierć fizyczna, której doznają w obliczu prawa niedzielnego, ale śmierć duchowa, której

towarzyszy uświadomienie sobie rzeczywistości bycia zgubionym na wieczność, jak to przedstawiają głupie panny, które w Księdze Amosa budzą się do świadomości, że są zgubione.

Oto nadchodzą dni, mówi Pan Bóg, gdy ześlę na ziemię głód, nie głód chleba ani pragnienie wody, lecz słuchania słów Pana. I będą się błąkać od morza do morza, i od północy aż ku wschodowi; będą biegać tam i z powrotem, aby szukać słowa Pana, lecz go nie znajdą. W owym dniu omdleją z pragnienia piękne dziewice i młodzieńcy. Ci, którzy przysięgają na grzech Samarii i mówią: Jako żyje twój bóg, o Danie! oraz: Jako żyje droga Beer-Szeby! — ci upadną i już nigdy nie powstaną. Amosza 8:11–14.

Po odwołaniu się do czasu prawa niedzielnego poprzez symbol „bicza porywistego”, Izajasz porusza utrzymujący się lęk i niepokój tych, którzy zawarli przymierze ze śmiercią.

A wasze przymierze ze śmiercią zostanie unieważnione, a wasz układ z piekłem nie ostoi się; gdy przejdzie przetaczający się bicz, wtedy zostaniecie przezeń stratowani. Od chwili, gdy wyruszy, pochwyci was; bo poranek za porankiem będzie przechodził, dniem i nocą; i udręką będzie już samo zrozumienie wieści. Izajasza 28:18–19.

Zrozumienie wzrostu wiedzy, reprezentowanego przez klejnoty Millera, będzie wówczas niedostępne, lecz "zrozumienie" raportu o postępującym kryzysie ustawy niedzielnej wskaże, że ich przymierze ze śmiercią zostało unieważnione. Ci, którzy skryli się "pod fałszem", rozpoznają wówczas, że "Pan Bóg" położył "na Syjonie jako fundament kamień, kamień wypróbowany, drogocenny kamień węgielny, pewny fundament", ale będzie już za późno. Fałsze, pod którymi się skrywali na przestrzeni dziejów, zostają wówczas zmiecione. Wiele z tych oczywistych kłamstw można łatwo rozpoznać w wizji rzeki Ulai.

Milleryci, zgodnie ze swoim rozumieniem drugiego rozdziału Księgi Daniela, utożsamili królestwa z ósmego rozdziału jako te same królestwa, które są przedstawione w rozdziale siódmym. Różnica między tymi dwoma rozdziałami polega na tym, że rozdział siódmy przedstawia polityczne elementy królestw, a rozdział ósmy przedstawia religijne elementy królestw. Z tego powodu ósmy rozdział Księgi Daniela jest przedstawiony za pomocą terminologii świątynnej.

Ósmy rozdział Księgi Daniela posługuje się symboliką świątynną do przedstawienia królestw, lecz każdy symbol świątynny przedstawiony w tym rozdziale jest skażony, co wskazuje na rozróżnienie między prawdziwą religią Chrystusa a fałszywą religią Szatana. Baran był zwierzęciem składanym na ofiarę w Bożej świątyni, lecz każda ofiara świątynna miała być bez skazy. Baran z rozdziału ósmego nie mógł być złożony na ofiarę w Bożej świątyni, ponieważ jego rogi nie były jednakowe.

Potem podniosłem oczy swoje i ujrzałem, a oto przed rzeką stał baran, mający dwa rogi; oba rogi były wysokie, lecz jeden był wyższy od drugiego, a ten wyższy wyrósł później. Daniela 8:3.

Baran z rogami różnej długości nie byłby dopuszczony jako ofiara w świątyni Bożej, ale symbolika ta nie dotyczy prawdziwej religii Boga, lecz fałszywej religii Szatana – pogaństwa. Następne królestwo było reprezentowane przez kozła, który również był zwierzęciem ofiarnym w świątyni, lecz i tym razem kozioł był skażony, ponieważ miał róg między oczami, brakowało mu

więc symetrii doskonałości wymaganej od ofiary składanej w świątyni.

A gdy rozważałem, oto kozioł nadciągnął od zachodu po powierzchni całej ziemi i nie dotykał ziemi; a kozioł miał okazały róg między oczami. Daniela 8:5.

Ostatecznie róg kozła został złamany, a na jego miejsce wyrosły cztery rogi, co również dyskwalifikuje go jako ofiarę w świątyni Boga.

Dlatego kozioł stał się bardzo potężny: a gdy się wzmocnił, wielki róg został złamany; a w jego miejsce wyrosły cztery znamienite ku czterem wiatrom niebios. Daniela 8:8.

Ósmy rozdział Księgi Daniela zaczyna się bez przedstawienia królestwa Babilonu symbolem. Babilon, pierwsze królestwo prorocstwa biblijnego, został już biblijnie potwierdzony przez dwóch świadków: rozdział drugi i rozdział siódmy; lecz w rozdziale ósmym Babilon jest celowo ukryty, aby podkreślić proroczą cechę polegającą na tym, że papieństwo otrzymuje śmiertelną ranę, która ostatecznie zostaje uleczone. W okresie od zadania tej śmiertelnej rany aż do jej uleczenia papieństwo jest prorocznie ukryte lub zapomniane. To ukrycie zostało także przedstawione przez odebranie królestwa Nebukadnezarowi, a następnie jego przywrócenie.

Ósmy rozdział Księgi Daniela zaczyna się bezpośrednim symbolem drugiego królestwa, przedstawiając barana reprezentującego królestwo medoperskie, po którym następuje skażony kozioł, reprezentujący królestwo Grecji. Następnie z jednego z czterech wiatrów, na które rozpadły się cztery rogi Grecji, Daniel widzi mały róg, przedstawiający czwarte królestwo, czyli Rzym. Mały róg przedstawia obie fazy Rzymu, opisane w czterech wersecach. Rzym pogański jest przedstawiony jako mały róg w rodzaju męskim, a Rzym papieski jako mały róg w rodzaju żeńskim.

A z jednego z nich wyszedł mały róg, który rozmógł się bardzo ku południu, ku wschodowi i ku pięknej ziemi. I urósł aż do zastępu niebios; i stracił na ziemię część zastępu i gwiazd, i podeptał je. Tak, wyniósł się nawet do księcia zastępu, i przez niego zniesiono codzienną ofiarę, a miejsce jego świątyni zostało zburzone. I z powodu występku powierzono mu zastęp przeciwko codziennej ofierze, i rzucił prawdę na ziemię; i działał, i powodziło mu się. Daniela 8:9-12.

Mały róg Rzymu, który pojawia się w narracji w wersecie dziewiątym, jest przedstawiony w rodzaju męskim, a następnie w wersecie dziesiątym mały róg jest przedstawiony w rodzaju żeńskim, potem w wersecie jedenastym mały róg jest przedstawiony w rodzaju męskim, a w wersecie dwunastym mały róg jest ponownie przedstawiony w rodzaju żeńskim.

Ósmy rozdział Księgi Daniela ukrywa pierwsze królestwo, następnie dwa kolejne królestwa są przedstawione jako skażone świątynne bestie, a czwarte królestwo jest przedstawione jako róg. Róg jest skażony w prorocztwie, gdyż ukazuje się jako mężczyzna, potem kobieta, potem mężczyzna, a potem kobieta.

Kobieta nie będzie nosić tego, co należy do mężczyzny, ani mężczyzna nie przywdzieje kobiecego odzienia, gdyż każdy, kto tak czyni, jest obrzydliwością dla Pana, Boga twego. Powtózonego Prawa 22:5.

Męski przejaw małego rogu pogańskiego Rzymu znajduje się w wersetach dziewiątym i jedenastym, natomiast żeński przejaw małego rogu papieskiego Rzymu znajduje się w wersetach dziesiątym i dwunastym. Rodzaj gramatyczny małego rogu rozpoznaje się, analizując słowa Daniela na poziomie tekstu oryginalnego, czego Miller nie mógł dostrzec, bo posługiwał się jedynie Konkordancją Crudena, a Konkordancja Crudena nie podaje żadnych informacji o języku oryginału. Zmienność rodzaju gramatycznego w tych czterech wersetach została rozpoznana przez tłumaczy Biblii Króla Jakuba i zachowali oni rodzaje w tym fragmencie, jeśli wiesz, czego szukać.

Tłumacze dostrzegli rozróżnienie między męskim a żeńskim małym rogiem w wersetach od dziewiątego do dwunastego i oddali to rozróżnienie za pomocą słowa „it”. Słowo „it” jest stosowane do małego rogu, gdy występuje w rodzaju żeńskim. Zobacz Księgę Daniela, rozdział ósmy, werset dziesiąty:

I stało się wielkie, aż do zastępów niebieskich; i strąciło na ziemię część z zastępów i z gwiazd, i podeptało je. Daniela 8:10.

„Urosło bardzo” i „zrzuciło”, w ten sposób utożsamiając mały róg z niewiastą. Dwunasty werset mówi:

I dano mu wojsko przeciwko codziennej ofierze z powodu nieprawości; i obaliło prawdę na ziemię; i działało, i miało powodzenie. Daniel 8:12.

W wersecie dwunastym dodano słowo „him”, które nie oddaje wiernie małego rogu, ponieważ mały róg w tym wersecie jest dwukrotnie określony jako „it”, co wskazuje na rodzaj żeński. Tłumacze najwyraźniej dostrzegli rozróżnienie rodzaju u Daniela, ale nie byli pewni, co Daniel zamierzał, i próbowali uczynić mały róg w tym wersecie rodzaju męskiego, dodając zapisane kursywą słowo „him”, lecz nie znajduje to potwierdzenia w rzeczywistych słowach Daniela. Jego słowa identyfikują mały róg jako żeński i że „it” (żeński mały róg) zrzuciła prawdę na ziemię, oraz że „it” (żeński mały róg) działała i prosperowała.

W dziewiątym wersecie wyrażenie „mały róg” jest rodzaju męskiego i symbolizuje pogański Rzym. Wyłonił się z jednego z „czterech wiatrów”, na które rozpadło się imperium greckie. W tym wersecie, zgodnie z historią, pogański Rzym podbił trzy obszary geograficzne, gdy zajął swoje miejsce na tronie ziemi.

A z jednego z nich wyłonił się mały róg, który urósł ogromnie ku południu, ku wschodowi i ku pięknej ziemi. Daniel 8:9.

W wersecie jedenastym (który stanowi jedno z głównych pól bitwy w sporze o „the daily”) mały róg jest przedstawiony jako „he”, „him” i „his”.

Tak, wywyższył się aż do wodza zastępów, i przez niego została zniesiona ofiara ustawiczna, a miejsce jego świątyni zostało zburzone. Daniela 8:11.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

"Każda zasada w Słowie Bożym ma swoje miejsce, każdy fakt ma swoje znaczenie. A cała budowla, zarówno w zamyśle, jak i w wykonaniu, świadczy o swoim Autorze. Takiej budowli nie mógłby obmyślić ani ukształtować żaden umysł poza umysłem Nieskończonego."
Edukacja, 123.